

Sygn. akt VI Ka 442/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski

Protokolant Jolanta Kopec

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014r.

sprawy **M. S. (1)**

obwinionego z art. 92a kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 5 czerwca 2014 r. sygn. akt II W 51/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. S. (1) w ten sposób, że orzeczoną karę grzywny obniża do 300 (trzystu) złotych.,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 442/14

UZASADNIENIE

M. S. (1) oskarżony był o to, że w dniu 22 listopada 2013 roku o godz. 18:25 w miejscowości N., woj. (...), kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym, poruszając się z prędkością 71/50 km/h,

tj. o czyn z art. 92a kw

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 05 czerwca 2014 w sprawie o sygn. IIW 51/14:

I. uznał obwinionego M. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 zł (pięćset złotych),

II. na podstawie art. 627 kpk w zw z art. 119 kpow zasądził od obwinionego M. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w niniejszej sprawie w kwocie 100 zł (sto złotych), zaś na podstawie art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony, który zarzucił:

I. Obrazę przepisów postępowania, w szczególności:

1. art. 5 §2 kpk w zw. z art. 8 kpow poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść obwinionego, wbrew naczelnej zasadzie prawa karnego, w szczególności wątpliwości dotyczących warunków, w jakich dokonano pomiaru prędkości (w tym warunków atmosferycznych m.in. wartości wilgotności powietrza, wpływu sąsiedztwa linii energetycznej, obecności na drodze innego pojazdu czy też możliwej pomyłki w przypisaniu pomiaru do niewłaściwego pojazdu wobec braku identyfikacji pojazdu poprzez urządzenie, którym wykonano pomiar);

2. art. 34 kpow poprzez „wybranie” przez Sąd Rejonowy tych okoliczności, które rzekomo przemawiają na niekorzyść obwinionego przy całkowitym pominięciu tych okoliczności, które przemawiają na jego korzyść, w szczególności:

a) Nienależytą ocenę materiału dowodowego w postaci braku skonfrontowania notatki urzędowej sporządzonej przez M. Ł. (k. 1), zeznań M. S. (2) (k. 4-5) oraz notatników służbowych funkcjonariuszy (k. 30 – 36); z konfrontacji tych materiałów wynika bezspornie, że zeznaniom M. S. (2) nie można przypisać waloru wiarygodności, gdyż są jedynie powtórzeniem informacji zawartych w notatce urzędowej sporządzonej przez M. Ł.;

b) Nieuwzględnienie bezspornej okoliczności, potwierdzonej zeznaniami funkcjonariusza M. Ł. (k.42v-43), iż pomiar został wykonany przyrządem nie posiadającym identyfikacji pojazdu;

c) Nieuwzględnienie okoliczności polegającej na nieodnotowaniu przez funkcjonariusza warunków, w jakich nastąpił pomiar, w szczególności temperatury, wilgotności oraz umiejscowienia stanowiska pomiarowego na zakręcie w bezpośrednim sąsiedztwie napowietrznej linii energetycznej, co uniemożliwia weryfikację, czy pomiar został wykonany w warunkach gwarantujących wiarygodność uzyskanego wyniku;

d) Nieuwzględnienie faktów powszechnie znanych, które mocą art. 168 kpk w zw. z art. 39 kpow nie wymagają dowodów, w tym faktu, że radarowy miernik prędkości (...) jak każde urządzenie pomiarowe działa poprawnie tylko w określonych warunkach, a na poprawność pomiaru wpływ ma także technika pomiaru. Skoro zatem warunki pomiaru oraz sposób jego wykonania nie są możliwe do weryfikacji w niniejszej sprawie, to brak podstaw do uznania obwinionego winnym, gdyż jedyny dowód tj. pomiar prędkości w ogóle nie jest wiarygodny.

Wszystkie te okoliczności zostały w toku postępowania podniesione przez obwinionego i były znane Sądowi Rejonowemu. Wbrew dyspozycji art. 34 kpow orzeczenie w sprawie nie zapadło na podstawie całokształtu ujawnionych okoliczności, a jedynie na podstawie części okoliczności.

3. art. 3 kpow poprzez niezawiadomienie prokuratora bądź komendanta policji o uchybieniach w czynnościach funkcjonariusza M. S. (2), w sytuacji kiedy sierżant sztabowy M. S. (2) w swoich zeznaniach poświadczyła udział w czynnościach, w których faktycznie nie brała udziału (co wynika bezspornie z jej notatnika służbowego, w którym odnotowała przerwę w wykonaniu czynności w czasie 18:20 – 18:40).

II. Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w szczególności:

1. przyjęcie, że świadkiem zdarzenia była sierżant sztabowa M. S. (2), w sytuacji kiedy z jej notatnika służbowego jednoznacznie wynika, że w momencie zdarzenia (tj. o godz. 18.25 w dniu 22 listopada 2013 roku) miała ona przerwę (dokładnie między 18:20 a 18:40) i nie poczyniła w tym czasie żadnych notatek dotyczących kontroli obwinionego;

2. przyjęcie, że pomiaru dokonano przyrządem(...) o numerze fabrycznym (...), w sytuacji kiedy w notatce urzędowej (k.1) brak jest numeru fabrycznego urządzenia;

3. przyjęcie, że pomiaru dokonano urządzeniem posiadającym legalizację, w sytuacji kiedy między notatką urzędową (k. 1) a świadectwem legalizacji (k. 29) nie istnieje związek pozwalający na weryfikację, czy dostarczone świadectwo legalizacji dotyczy tego urządzenia, którym dokonano kontroli krytycznego dnia; ze świadectwa legalizacji (k. 29) nie wynika nawet to, czy użytkownikiem urządzenia jest Komenda Powiatowa Policji w L..

III. Rażąca niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu obwinionemu grzywny w kwocie 500 zł (pięćset złotych), która to nie odpowiada ani stopniu winy, ani społecznej szkodliwości wykroczenia – wszak za to wykroczenie zaproponowano obwinionemu mandat karny w wysokości 100 zł, czyli w wysokości 5-krotnie (!) niższej, niż wymierzona grzywna.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o:

I. Zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu poprzez uznanie obwinionego za niewinnego zarzucanego mu czynu ewentualnie

II. Uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego zasadna była jedynie w zakresie rozstrzygnięcia o karze. W pozostałym zakresie była bezzasadna.

Bezzasadny był zarzut apelacji obrazy art. 5 § 2 kpk w zw. z art 8 kpw. Stosowanie tego przepisu dopuszczalne jest jedynie wtedy gdy istnieją takie wątpliwości, których rozstrzygnąć się nie da oceniając dostępne dowody. Tymczasem w sprawie istnieją dowody z zeznań funkcjonariuszy policji i wyjaśnień obwinionego, które podlegały ocenie i pozwalały ustalić stan faktyczny.

Nietrafny był zarzut obrazy art. 34 kpw.

Jak wynika z zeznań M. Ł. to on dokonywał pomiaru prędkości urządzeniem(...). Świadek M. S. (2) w tym czasie siedziała w radiowozie zatem bez znaczenia jest czy miała ona wówczas przerwę czy też nie. Bez znaczenia dla orzekania o sprawstwie i winie obwinionego jest czy wpisała w notatniku służbowym, że miała przerwę od godz. 18.20 do godz. 18.40. Pomiarów prędkości dokonywał w tym czasie M. Ł. a M. S. (2) była świadkiem czynności wykonywanych przez drugiego z funkcjonariuszy policji. Fakt, że miała przerwę nie pozbawiał jej możliwości postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń dotyczących otaczającej jej rzeczywistości tak jak to sugerować zdaje się apelujący. Sam obwiniony wyjaśnił poza tym, że „funkcjonariusze pokazali” mu wynik pomiaru prędkości (k. 23). Służbę pełnili wówczas M. Ł. oraz M. S. (2) i nie ma co do tego wątpliwości. Zeznania tych funkcjonariuszy są zgodne w swej treści. Odwoływanie się przez obwinionego do panujących warunków atmosferycznych, napowietrznej linii energetycznej nie zasługuje na uwzględnienie. Warunki, na które wskazuje apelujący nie mogły zafałszować wyniku pomiaru. Absolutnie nie, poza głośnymi twierdzeniami obwinionego nie wskazuje, że pomiar prędkości dokonany był nieprawidłowo. Przeczą temu zeznania M. Ł.. Urządzenie (...)nie pozwala istotnie na identyfikację pojazdu. Nie oznacza to jednak, że pomiar wykonany przez M. Ł. był nieprawidłowy i nie dotyczył pojazdu obwinionego. Z zeznań M. Ł. wynika, że w momencie dokonywania pomiaru prędkości na drodze znajdował się tylko pojazd obwinionego. Zeznania te znajdują wsparcie w treści zeznań M. S. (2). Słusznie Sąd I instancji uznał te zeznania za prawdziwe. Brak było jakichkolwiek podstaw do ich kwestionowania. Sam obwiniony wyjaśnił zresztą, że za nim jechała ciężarówka. Nie twierdził, że jakiś pojazd poruszał się przed nim lub obok niego. Oczywistym jest więc, że nawet gdyby przyjąć za prawdziwe wyjaśnienia obwinionego, to pomiar prędkości musiał dotyczyć jego pojazdu a nie jadącego za nim. Ciężarówka nie mogła poruszać się szybciej niż samochód obwinionego skoro jechała za nim. Zupełnie bezzasadny był zarzut braku identyfikacji urządzenia jakim wykonano pomiar prędkości. Funkcjonariusze policji nie mieli powodu do swojego rodzaju „spisku” przeciwko obwinionemu. Sąd Rejonowy zwracał się o świadectwo legalizacji urządzenia (...)którym dokonywano pomiaru prędkości pojazdu prowadzonego przez obwinionego. Sąd takie świadectwo otrzymał i brak jest jakiegokolwiek powodu by uznać, że nie dotyczy ono przedmiotowego urządzenia. Reasumując Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów i prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy obwinionego. Subsumpcja prawna przypisanego czynu także nie budzi zastrzeżeń. W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok należało

utrzymać w zakresie sprawstwa, winy i kwalifikacji prawnej oraz kosztów postępowania za postępowanie przed Sądem I instancji w mocy (art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw).

Sąd Okręgowy uznał jednak, że rażąco surowa była kara wymierzona obwinionemu. Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę 500 złotych grzywny. Kara ta jest niewspółmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Obwiniony przekroczył dopuszczalną prędkość niewiele ponad 20 km/h, na drodze, którą się poruszał nie było innych pojazdów tak więc zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym było minimalne. Jednocześnie uznano, że karą adekwatną do czynu obwinionego będzie kara 300 złotych grzywny w związku z czym orzeczono karę grzywny w tej wysokości, zmieniając tym samym zaskarżony wyrok (art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono obwinionego na zasadach słuszności od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.